

[Udenrigsministeren.]

på næste side. Jeg er glad for noget på hver side. Hr. Tindemans sagde, at vi med voksende held havde gennemført samarbejdet i FN, og det gav hr. Stinus lejlighed til at sige, at vel var han ikke imod EF-samarbejdet – det var jeg glad for blev sagt – men det gik ud over folketingsmedlemmernes indflydelse. Hertil vil jeg gerne sige: for det første ved jeg, at nogle af de parlamentarikere, der har været i FN, mener, at det nu ikke var helt så galt. For det andet ville det være let, men jeg vil ikke tage tingets tid med det, at stå og nævne eksempler, hvor parlamentarikerne absolut kom ind i mellemfaserne, og dem var der også en hel del af. Vi kender alle sammen eksempler, hvor det går så stærkt i FN – og det gør ikke mindst hr. Stinus som gammel FN-pioner – hvor det går så stærkt i sidste ende med overvejelserne, at det næsten er svært at få koblet regeringen ind. Det lykkes dog, men somme tider på mærkelige tidspunkter af døgnet.

Men jeg synes ikke, der er andet at sige, end at vi nu får den sammenkomst, jeg har indbudt til i nær fremtid, og som hr. Stinus også gav udtryk for han var glad for der var blevet indbudt til, så må vi også drøfte dette, for lige så værdifuldt som EF-samarbejdet er, lige så givet er det da, at det ikke må vanskeliggøre det for parlamentarikerne at gøre den indsats, som jeg synes vi har megen glæde af i regeringen.

Så nævnte hr. Stinus en ting vedrørende Københavnsrapportens § 11. Enten har jeg ikke hørt godt efter – og det er absolut den ene mulighed – eller også ligger der lidt af en misforståelse i det. Der er to problemer. Det ene er: bliver der nogen faktisk ændring ved, at en paragraf, der alene taler om, at vi skal rådføre os med hinanden og søge mod et standpunkt – det er hr. Stinus også enig i er det, der står i den – bliver efterlevet hver eneste gang uden undtagelse, at det bliver vedtaget, man skal gøre det, vi har gjort, siden den blev lavet. Der bliver ingen, det, der med et fint udtryk hedder substantiel ændring i sagen.

Det har intet at gøre med, om et mindretal skal rette sig efter et flertal. Det er det andet problem. Der har regeringen klart sagt i dag, at vi ikke agter at bøje os for en bestemmelse på det udenrigspolitiske felt og altså heller ikke på traktatfeltet, hvor vi skulle fraskrive os muligheden for at tage vores eget standpunkt.

Så spurgte hr. Stinus helt konkret, om folketinget kunne blive holdt underrettet om arbejdet i det ministerielle udvalg, vi har nedsat, og det er en selvfølge, at det er en opfordring, vi meget gerne tager imod.

Hr. Ninn-Hansen synes, at vi er sådan lidt for vrante og skeptiske og for initiativløse – jeg føler mig ikke selv vældig ramt af karakteristikkene, men man kender jo ikke sig selv. Jeg synes ikke, det er rigtigt at karakterisere Danmarks EF-holdning på den måde. Der er jo et godt gammel ord, der siger, at man skal have både begejstring og argumenter, ingen af delene kan rigtig stå alene. Jeg synes, at vi i EF nok, som det blev sagt forleden dag i en avisartikel – jeg tror, det var Hans Dam i Berlingske Tidende – at når man skulle dømme os på visionerne, syntes man, vi var nogle underlige lidt halvlunkne nogle, men hvis man ville spørge, hvilket EF-land der bedst overholder de forpligtelser, det har påtaget sig, kom Danmark op på en topplads, og det er da egentlig ikke nogen dårlig vurdering, at det, vi påtager os, efterlever vi. Det, vi beder om, også i forbindelse med Tindemansrapporten, er, at man tager fat på de praktiske opgaver. De, der så kommer med alt det, der skal laves i næste århundrede, eller hvornår det nu er, og imens ikke viser vilje til at løse de opgaver, vi viser vilje til, tager vi måske nok en lille smule afstand fra.

Så sagde hr. Ninn-Hansen, at der fortsat var brug for samarbejde med USA og Canada i sikkerhedspolitikken, og spurgte, hvorfor det forhindrer samarbejdet i EF. Jeg mener altså ud fra min bedste overbevisning, at et samarbejde i EF vil belaste dette forhold, og det er derfor, regeringen er imod det.

Hr. Gert Petersen og enkelte andre har misforstået, hvad der er foregået her i dag, og det beklager jeg, selv om det for så vidt gør det lidt lettere at svare. Hr. Gert Petersen sagde, at jeg var kommet derhen, at jeg redegjorde for udenrigspolitikken ikke set med Danmarks øjne, men med EFs øjne. Det er en total misforståelse fra a – nu kan man jo ikke lide at sige z mere, men så til v eller et eller andet nede i den ende af alfabetet. Jeg sagde udtrykkelig, at det var Danmarks udenrigspolitik, jeg talte om. Nu har vi i alle de udenrigsdebatter, jeg kan huske, uden hensyn til hvilken regering der har været, med større eller mindre ret klaget over, at man søgte at tage alle mulige ting med, lidt om det og lidt om det og lidt